

GRECSÓ Krisztián

Arctalan ima

Tétlenül és tétován túrni,
Tekintettel és türelemmel lenni,
Dadogni, ha gorombán
Engedetlenség a mondatok.
Szorongva felülemelkedni,
Ha az emlékek is azok.
Gyógytornán a Dunát nézni:
Grasszál sok boldog sétahajó,
És ha hasad a test,
Mint hártvás téli jégtakaró,
Hűvösen tudomást se venni.
A lélek belső pereméről lekaparni
A ragacsos elvárásokat,
Az idegen test kalodáját letakarni,
És hittel várni feltámadásomat.

És ha nem ad, ha ennyit ad,
Nem arra gondolni,
Hogy nem adok, hogy ennyit adok.
Hiszen nincs mit, és nincs kinek,
Mitől vehetnék el,
Kinek lehetnék kevesebb?
Nincs olyan egyenlet,
Becsület-bíróság,
Mi megoldatlan maradna nélkülem,
Mi feladná ítéleteit,
Hasztalan fenyegetőzni —
Miért vonná vissza az értelem
Amúgy is véges ígéreteit?

Mégis és mégse: az arcom.
A jeges eső konok verése.
A hasadt föld rög-rozsda kelése.
A magány csípős vergődése,
Áldozás: elmaradt gyónás utáni,
Ahogy a régi fényképész
Sötétít körül ijedten,
De már nem tudom utálni.
Nekem eddig nem szóltak,
Magasságos Égi Bíróság,
Hogy az arcom én vagyok,
Rólam fecsegnek arányaim.
A nyom, amit a léha vásznanon hagyok,
A vonások: határait.
És nézd, Uram, most nincs nekem szájam,
Csak a képen van, a képen.
Hát akkor kire gondoljak, kérem,
Ha magamra akarok?
Aki ma hurcol engem magával,
Arról nálam nincsenek adatok.

Nekem a sorstól nem jár több leltár,
Hitele annak van, kit őszinte ábránd
Tarthat meg magában.
A naivak nemességét dicséred, Uram,
Kedved leled a szelídek szavában,
Pedig magamról tudom,
Mily mérhetetlenül gazdagok
Az öntudatlan épek,
A lelki szegények,
Kik az élet rítusát nem rettegik,
Nem reszket rajtuk a reggel,
Mit sem tudnak róluk sejtjeik,
És te sem vádolod őket,
Hogy bajukért ők maguk a számadás,
És hogy a maradék élet
A betegség bűnére lenne ráadás.

Milyen óvatosak az újratanult léptek!
A tesztelt gyógyulás árnyéka sötét,
Mint a dögkút megkezdett mélye.
Nem kérem, mondd meg, fogadás-e
Ez is, mert a játékot
Meg nem unhatod és sosincs vége.
Vagy ez valami megíratlan métely?
Úgysem szólnál hozzám,
Hiszen nem vagyok rá méltó,
Hogy szabadon gyötörjön a kétely.